

Innotok kell három jót:
 Vízet, tejet, kakaót.
 (Kávé, teát sohasem!)
 Bort se, sört se, kedvesem!)
 Sok zöldséget egyetek,
 Vajat, barna kenyeret,
 Sok gyümölcsöt, főtt tésztát,
 Babot, lencsét, burgonyát.
 Hust is, — de csak keveset,
 (Nem vagytok ti — tigrisek!)
 Így lesz rendbe' gyomrotok,
 Szép, nyugalmas álmotok,
 S ahhoz jó az éjtszaka,
 Kinek nyitva ablaka!
 Szeressétek a vizet,
 Hideget és meleget,
 Tiszta legyen arc és kéz,
 Nyak és láb és minden rész!

A szemetek csillogjon,
 Fogatok is ragyogjon!
 Egyenesen üljétek,
 Délceg-nyalkán lépjétek!
 Torna, játék, szaladás
 Erősít, mint semmi más,
 Csakhogy künn, a szabadban,
 Nem a fülledt szobában!
 Erdő, mező, napsugár,
 Téli hideg, meleg nyár
 Edzi meg a testetek,
 Ki a napra menjétek!
 Végül, kedves gyermekek:
 Mindent vígan tegyétek!
 Akkor izlik mind e jó,
 Ha a kedvünk mosolygó,
 Még a munka sem nehéz,
 Ha könnyit a nevetés!

Elmondtam, mit tegyétek:
 Így éljétek gyerekek!

Az én anyám

Szedjétek össze mind-mind a Földnek
 gyémántját, gyöngyét, minden aranyát,
 nem bírlak semmit, koldusok vagytok,
 ha eltemettek egy édesanyát.

Legyen kenyered kemény, mint a kő,
 ruhácskád foltos, rongyos a cipőd:
 boldog vagy, gazdag, ha Édesanyád
 mesél s megcsókol lefekvés előtt.

Óh, mert e szóban: Édesanya-szív,
 az Isten nekünk mindent megadott,
 az Édesanyád örömkönnénél
 láttál-e tisztább, szent gyöngyharmatot?

Van-e édesebb dala a Földnek,
 mint amit dalolt, kis bölcsődalunk?
 — végigkísér ez koldust és királyt
 s elringat, mikor könny az italunk.

E szóban: Anyám! — benn van az Élet
 legdrágább kincse az Isten után...
 nem hullat senki igazabb könnyet,
 mint Édesanya gyermek bánatán!

Nincs is a Földön szentebb vallomás,
zengi a szívünk... mintha hallanám,
egyszer mindenki megvallja e szót:
„Nincs drágább senki, mint az én Anyám!”

Balázs Győző.

A munkáseember kisfia

Édesapám munkáseember,	A kezében ég a munka,
Neki május vagy december	Ertem teszi, meg nem unja,
Mindegy, mert a sok munkája	Nem ér rá az unalomra,
Télen, nyáron mindig várja.	Dolga közt is az a gondja,
El is végzi becsülettel,	Hogy kenyere nagyobb felét
Hozzám való szeretettel.	Családjának mint szegje szét.
Bár estélig egyre fárad,	Bár estélig egyre fárad,
Az ő szive sosem fáradt:	Az ő szive sosem fáradt:
Abból rám csak jóság árad.	Abból rám csak jóság árad.

Várj csak, várj csak, édesapám,
Megnövök még én is talán,
Akkor szép lesz öregséged:
Én dolgozom akkor érted,
Visszaadom kenyeredet.

Bár fiad majd estig fárad,
Szive soha nem lesz fáradt:
Abból rád is jóság árad.

Auer István.

Jézus

Nem volt bölcsője	Nem volt pompa, tor, fény.
Aranyból, gyémántból —	Csengő ezüstserleg, —
Egyszerű emberek	Kis pásztorfiueskák
Rótták össze fából, —	Zsoltárt énekeltek —
És szent lett a jászol...	Örömen a pernek...

Nem álltak körülte	Nem volt gyöngye testén
Hangos urak, dámák —	Drága selyem-pólya —
Jámbor, öreg barmok	Egy imás, szent asszony
Nyaldosták a lábát,	Takargatta gyolcsba,
Amikor meglátták...	S dajkálta, ápolta...

Ékes biborpalást
Nem borult rája,
S Ó lett a világnak
Örök igazsága:
Királyok Királya...

Vályi Nagy Géza.